

LEON STANIEWICZ
– PIERWSZY POLAK DOKTOR ELEKTROTECHNIKI,
PROFESOR WIELU UCZELNI AKADEMICKICH

1. Okres przedwojenny

Leon Staniewicz

Leon Jan Bolesław Staniewicz urodził się 21 grudnia 1871 roku w Petersburgu. Jego ojciec Jan Onufry Antoni (1832–1901) po powrocie w roku 1851 z zesłania w Oremburgu wstąpił do Akademii Sztabu Generalnego w Petersburgu, a po jej ukończeniu był oficerem armii carskiej, redaktorem „Słowa” oraz polskim działaczem patriotycznym. Jego matką była Matylda z Lubańskich.

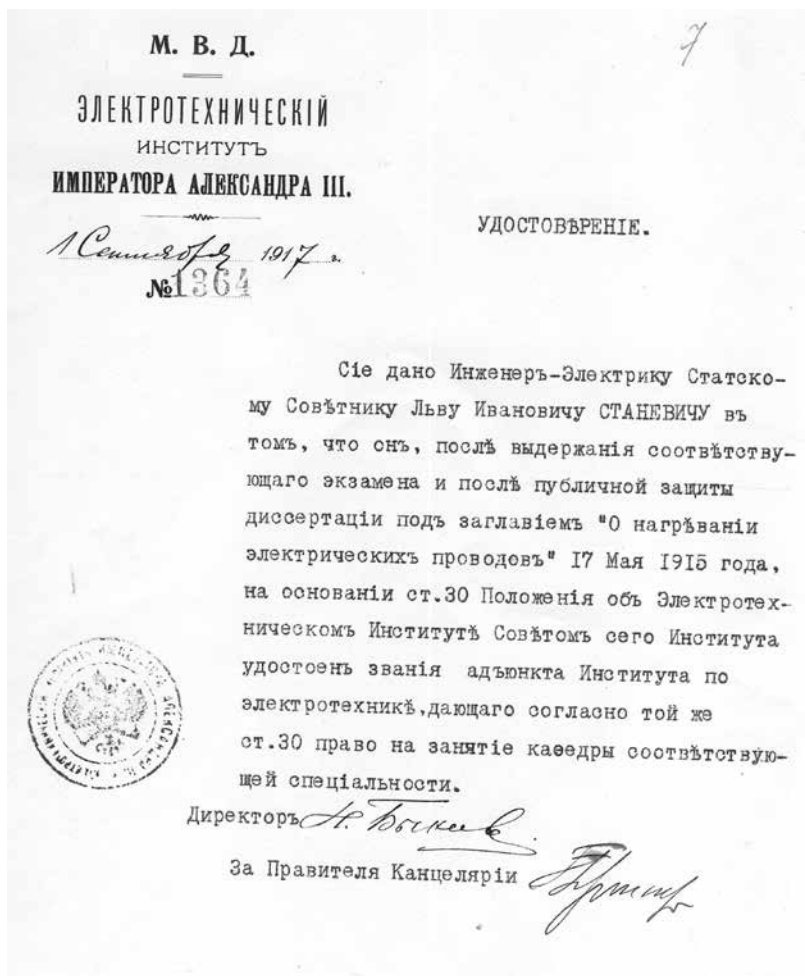
Leon Staniewicz w 1894 roku ukończył Wydział Fizyko-Matematyczny Uniwersytetu Petersburskiego, a następnie uzyskał dyplom inżyniera elektryka Instytutu Elektrotechnicznego w Petersburgu (1903), jako pierwszy absolwent tej uczelni. Był pierwszym Polakiem, który

w roku 1915 po zdaniu odpowiednich egzaminów i publicznej obronie rozprawy pt. „O nagrzewaniu się przewodników elektrycznych” otrzymał w Instytucie Elektrotechnicznym w Petersburgu stopień naukowy doktora elektrotechniki oraz tytuł adiunkta.

W swojej długiej (1894–1919) karierze dydaktycznej w Sankt-Petersburgu od stanowiska asystenta w Katedrze Fizyki Uniwersytetu Petersburskiego i docenta w Katedrze Matematyki Instytutu Politechnicznego doszedł do stanowiska profesora i kierownika Katedry Matematyki w Instytucie Cywilnych Inżynierów w St. Petersburgu, a potem profesora i prorektora (1918–1919) w Instytucie Elektrotechnicznym w tym samym mieście.

Prof. L. Staniewicz wraca do odrodzonej Polski w roku 1919 i zostaje mianowany przez Naczelnika Państwa profesorem zwyczajnym, a w marcu 1920 otrzymuje Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej na Wydziale Budowy Maszyn i Elektrotechniki Politechniki Warszawskiej. W czerwcu 1921 roku zostaje wydzielony Wydział Elektrotechniczny, który w roku 1924 zmienił na istniejącą do dziś nazwę na Wydział Elektryczny, a jego pierwszym dziekanem zostaje wybrany prof. Leon Staniewicz. Profesor był jednym z głównych organizatorów Wydziału oraz Politechniki Warszawskiej. Piastował kilkakrotnie stanowisko dziekana i dwukrotnie godność rektora Uczelni w latach 1921–1922 i 1922–1923. Wniósł w rozwój Politechniki

Warszawskiej cenne tradycje dydaktyczne i doświadczenie zdobyte w czasie pracy w Uniwersytetach w Sankt-Petersburgu.

Świadectwo Leona Staniewicza o publicznej obronie Jego rozprawy i otrzymaniu tytułu adiunkta w Instytucie Elektrotechnicznym w Petersburgu w 1915 r.

W roku 1933 Profesor zostaje usunięty z Wydziału, a jego Katedra na mocy ustawy i decyzji ministra Janusza Jędrzejowicza zostaje zlikwidowana. Jest to represja za podpisanie protestu brzeskiego. Od 1933 do 1939 na politechnice Profesor wykłada instalacje elektryczne, nadal pracuje naukowo, a w roku 1935 wydany zostaje jego fundamentalny podręcznik „Teoria prądów zmiennych”, wznowiony następnie przez Wydawnictwo Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Gdańskiej w latach 1946–1947.

MINISTER
WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA
PUBLICZNEGO

WARSZAWA.

DN. 26 września 1933 r.

Nr BP-14496/33

W odpowiedziach należy powoływać się na Nr. powyższy.

Do Pana

Inż. LEONA STANIEWICZA

profesora zwyczajnego

Politechniki Warszawskiej.

Wobec dokonanego rozporządzeniem z dnia 25 września 1933 r. /Dz.U.R.P.Nr. 71, poz.527/ zwinięcia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej zajmowanej przez Pana Profesora katedry elektrotechniki teoretycznej, przenoszę Pana na podstawie art.23 a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. o stosunku służbowym profesorów państwowych szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół /Dz.U.R.P.Nr.24, poz.204/, zmienionego rozporządzeniem z dnia 27 października 1932 r. /Dz.U.R.P. Nr.94, poz.819/, z dniem 30 września 1933 r. w stan nieczynny.

Orzeczenie to jest ostateczne w administracyjnym toku instancyj, niezależnie od możliwych uprawnień do wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

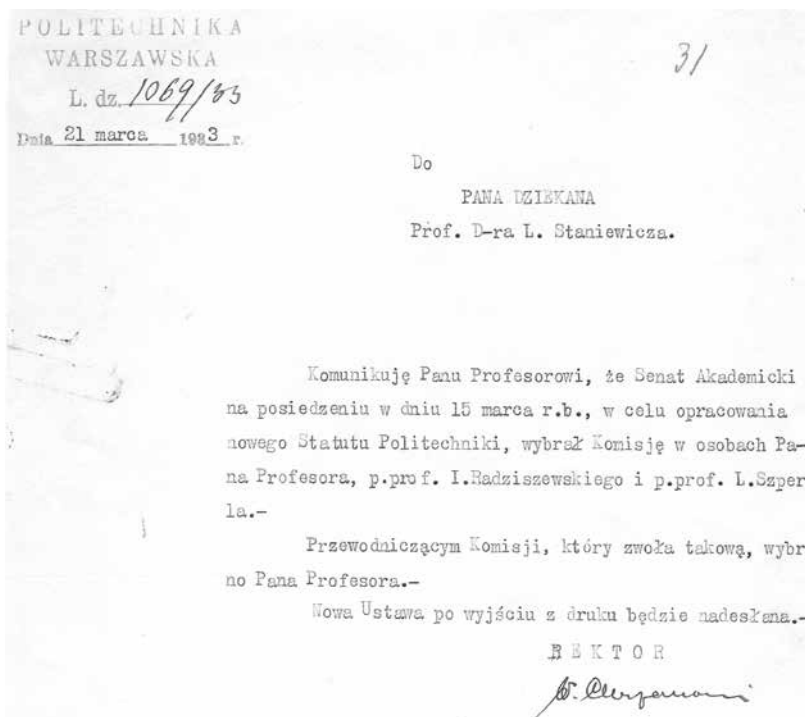

Janusz Jędrzejewicz
M i n i s t e r

Pismo Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Janusza Jędrzejewicza o przeniesieniu prof. Leona Staniewicza w stan nieczynny

Zwinięcie Katedry Elektrotechniki Teoretycznej i decyzja Ministra Janusza Jędrzejewicza z dnia 26 września 1933 r. o przeniesieniu w stan nieczynny zastała Profesora w pełni rozwoju pracy naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej. Na kilka miesięcy przed tą decyzją, bo 15 marca 1933 r., Senat Akademicki Politechniki Warszawskiej wybrał Komisję dla opracowania nowego Statutu Politechniki, a prze-

wodniczącym tej Komisji wybrano prof. Leona Staniewicza – ówczesnego dziekana Wydziału Elektrycznego PW.

Pismo Rektora PW o wyborze przez Senat Akademicki prof. L. Staniewicza na przewodniczącą Komisji dla opracowania nowego Statutu Politechniki Warszawskiej

2. Działalność w SEP i innych instytucjach

Poza Politechniką prof. L. Staniewicz prowadził działalność w różnych instytucjach. Od powstania w 1924 roku Polskiego Komitetu Elektrotechnicznego był nieprzerwanie jego prezesem, przy jego udziale wydano szereg przepisów z dziedziny elektrotechniki. Od 1925 roku był członkiem Rady Technicznej przy Ministerstwie Komunikacji i pod jego przewodnictwem został rozpatrzony i zaopiniowany projekt elektryfikacji węzła kolejowego w Warszawie.

W roku 1923 z ramienia Ministerstwa Poczty i Telegrafów przeprowadził jako przewodniczący komisji rzeczoznawców, wspólnie z innymi członkami tej komisji, ekspertyzę i odbiór całej instalacji Warszawskiej Transatlantyckiej Centrali Radiotelegraficznej, wykonanej przez Radio Corporation of America i inne firmy.

Profesor w roku 1923 wybrany został na członka Akademii Nauk Technicznych i brał udział w Komisji Słownictwa Technicznego jako przewodniczący grupy elektrotechnicznej, która wydała dział 1. Słownika Elektrotechnicznego, zawierający po-

jęcia podstawowe i ogólne. W lipcu 1932 roku, jako delegat Rządu Polskiego, brał udział w Międzynarodowym Kongresie Elektrycznym w Paryżu.

Członkowie Komisji powołanej przez MP i T do odbioru stacji radiotelegraficznej w Boernerowie. Od lewej: inż. Splawa Neyman, prof. Roman Trechciński, prof. Leon Staniewicz, kpt inż. Janusz Groszkowski – październik 1923 rok

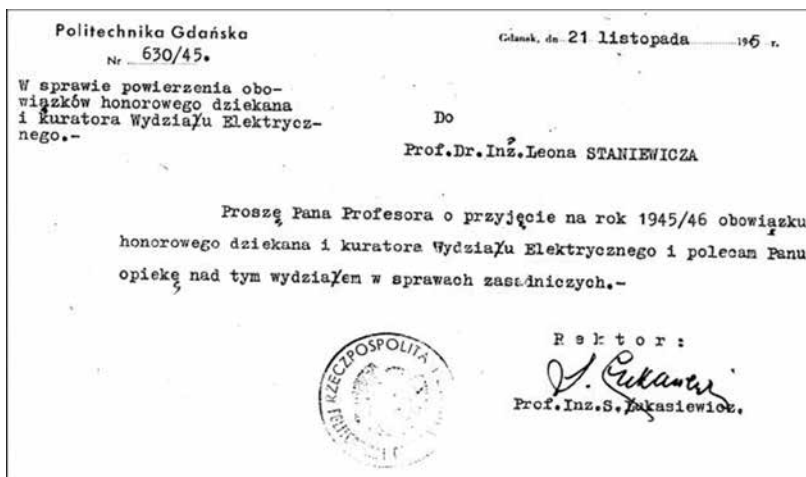
Zarząd oraz członkowie Koła Elektryków, Rok Akademicki 1928/29, Politechnika Warszawska, 14 października 1929 roku. Centralną postacią jest Profesor Leon Staniewicz. Po jego lewej stronie Przewodniczący Koła Konstanty Mauberg. Pozostałe osoby prezentowane na zdjęciu nie są rozpoznane

Od 1920 roku prof. Staniewicz był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, a w latach 1929–1933 pełnił funkcję członka Zarządu Głównego tego Stowarzyszenia. W 1932 roku nadano Profesorowi godność członka Honorowego Stowarzyszenia, jak to zaznaczono w dyplomie „za ofiarną i owocną pracę w dziedzinie polskich przepisów elektrotechnicznych”. W 1938 roku w dwudziestą rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości profesor został odznaczony za wybitne zasługi krzyżem komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Profesor był autorem wielu artykułów naukowych, recenzji i skryptów, a Jego podstawowe dzieło „Teoria prądów zmiennych” zostało nagrodzone przez Warszawskie Towarzystwo Naukowe.

Wypędzony przez Niemców z Warszawy, przebywał przez jakiś czas w obozie w Pruszkowie, a po zwolnieniu w roku 1944 zamieszkał w Milanówku k. Warszawy, gdzie wspólnie z Rektorem Uniwersytetu Warszawskiego prof. Włodzimierzem Antoniewiczem stanął na czele organizacji, pod firmą Rady Głównej Opiekuńczej, mającej na celu niesienie pomocy ludziom wypędzonym z Warszawy, a w szczególności wypędzonym pracownikom naukowym. Pod koniec 1944 r. Profesor znalazł się wraz z rodziną w Zakopanem, gdzie przebywał do połowy sierpnia 1945 r.

3. Okres po 1945 roku

Tuż po wyzwoleniu w sierpniu 1945 roku prof. Leon Staniewicz przybył do Politechniki Gdańskiej, gdzie został powołany w listopadzie tego roku przez Rektora prof. Stanisława Łukasiewicza na honorowego dziekana i kuratora Wydziału Elektrycznego. Profesor był jednym z głównych organizatorów Wydziału, włączył się z wielkim zaangażowaniem do tworzenia programów studiów zapewniających wysoki poziom kształcenia inżynierów elektryków oraz w organizację badań naukowych. Na tym Wydziale był założycielem i pierwszym kierownikiem Katedry Podstaw Elektrotechniki.

Profesor ma również duże zasługi w formowaniu i powoływaniu na stanowiska kadry naukowej Wydziału. W roku 1946 opracował opinię o pracy naukowo-dydaktycznej dla wielu pracowników Wydziału, w tym dla dziekana inż. Kazimierza Kopeckiego oraz dla inż. Stanisława Trzetrzewińskiego.

Należy podkreślić, że inż. Kopecki, mając delegację służbową Ministerstwa Oświaty, zaraz po wkroczeniu Armii Czerwonej do Gdańska, jako jeden z pierwszych na początku kwietnia 1945 r. pośpieszył ratować mienie Politechniki Gdańskiej, gdzie wykazał nadzwyczajną energię. W ciągu całego czasu aż do ostatnich dni inż. Kopecki z wielką gorliwością i unieważnieniem fachową doprowadzał do stanu używalności w rozległych gmachach Politechniki Gdańskiej nader skomplikowane urządzenia elektryczne, umożliwiając w ten sposób uruchomienie studiów już w październiku 1945 r.

Od chwili zorganizowania Politechniki Gdańskiej inż. Kopecki pełnił funkcje dziekana Wydziału Elektrycznego oraz wykładał i prowadził ćwiczenia z Urządzeń Elektrycznych.

Poważna i rozległa praktyka w połączeniu z pracami naukowymi jest dostateczną podstawą do powołania inż. Kopeckiego na katedrę Urządzeń Elektrycznych i Gospodarki Elektrycznej na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej w charakterze profesora nadzwyczajnego.

Gdańsk-Wrzeszcz, dnia 25. marca 1946 r.

prof. dr. inż. Leon Staniewicz

Fragment referatu o pracy naukowo-dydaktycznej inż. Kazimierza Kopeckiego

Profesor Staniewicz był człowiekiem życzliwie podchodzącym do studentów i absolwentów, o czym w szczególności przekonali się pierwsi dyplomanci Wydziału Elektrycznego w czasie egzaminu, który odbył się we wrześniu 1946 roku. Tak sam wspomina o tym egzaminie w swoim pamiętniku: *Rok akademicki przeciągnął się do końca lipca, a ponieważ we wrześniu wypadło wyznaczyć egzamin dyplomowy dla 11 dyplomantów, musiałem, jako przewodniczący egzaminu dyplomowego dość wcześnie przerwać letnie wakacje.*

Inżynier Stanisław Trzetrzewiński po ukończeniu Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej był asystentem w tej Politechnice przy Zakładzie Miernictwa Elektrotechnicznego i Wysokich Napięć; w tym czasie opracował szereg materiałów do publikacji Zakładu oraz metody pomiarowe do badań naukowych i ćwiczeń studenckich, w szczególności metody montkowe prądu zmiennego oraz metody badań fal uskokowych na liniach.-

W r. 1934 inż. Trzetrzewiński rozpoczął prace konstrukcyjno-badawcze w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie, gdzie w szczególności opracował metody badania materiałów magnetycznych przy częstotliwościach akustycznych, badania głośników oraz badań masowej produkcji sprzętu elektro-akustycznego. W tym czasie wykładał kurs specjalny dla pracowników, prowadzących te badania. Skonstruował również polski typ przenośnika telefonicznego. Brał udział w pracach Komisji Międzyministerialnej przy redakcji noweli prawa patentowego.

Choć inż. Trzetrzewiński nie posiada prac drukowanych, ma on za sobą prace konstrukcyjno-badawcze, gdzie stosował szereg własnych pomysłów i ulepszeń oraz prace dydaktyczne i korekcyjne dla Uczelni objętej statutem Miernictwa Elektrotechnicznego i Wysokich Napięć w Politechnice Gdańskiej.-

1/10 1943r.

prof. dr. inż. L. Staniewicz

Referat o pracy naukowo-dydaktycznej inż. Stanisława Trzetrzewińskiego

Egzamin ten pozostawił miłe wspomnienie, skład przystępujących do tego egzaminu był bardzo różnorodny, słuchacze różnych politechnik, z przeszło pięcioletnią przerwą, spędzoną w całości lub częściowo w wojsku lub obozach, trudno więc było stawiać tym rozbitek, takie same wymagania jak normalnym studentom. Rozumiejąc tę sytuację starałem się ułatwić tym dyplomantom uzyskanie dyplomu i wszyscy oni uzyskali tytuł inżyniera elektryka. Odczuli to oni i bardzo było miło z ich strony, że ofiarowali mi książkę Axela Munthe „Księga z San Michele” z następującą dedykacją: „W pamiętnym dla nas dniu w dowód szacunku i wdzięczności, Panu prof. dr. inż. L. Staniewiczowi pierwsi inżynierowie Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej, Gdańsk – Wrzeszcz 07.09.1946”.

Egzamin dyplomowy pierwszych inżynierów na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej: pisemny 31 sierpnia, oraz 2 i 3 września, ustny 6 i 7 września 1946 r. Zdjęcie na schodach przed głównym wejściem Wydziału Elektrycznego PG, 7 września 1946 r.

Od lewej:

- *pierwszy rząd: inż. Antoni Jezierski, prof. Łukasz Dorosz, prof. Leon Staniewicz, prof. Stanisław Kaniewski, inż. Stanisław Kuropatwiński, student Jerzy Jacewski;*
- *drugi rząd: inż. Józef Mikulski, kierowniczką dziekanatu Matylda Nosekowa (siostra rektora prof. S. Turskiego), dziekan prof. Kazimierz Kopecki, inż. Sławomir Wyszkowski, inż. Stefan Roszczyk, inż. (nie rozpoznany), inż. Tadeusz Lipski;*
- *trzeci rząd: inż. (nie rozpoznany), pracownica dziekanatu Alicja Laskowska, inż. Adam Traczewski, inż. Mieczysław Stefaniak, inż. Stefan Piątek.*

Wśród nierozpoznanych dyplomantów jest Mieczysław Kołodziejcki oraz Jerzy Świeżyński.

Dwóch z pierwszej jedenastki pierwszych dyplomantów to późniejsi wybitni profesorowie tego Wydziału: prof. dr inż. Tadeusz Lipski i prof. dr inż. Stefan Roszczyk.

Z inicjatywy Profesora członka honorowego SEP w październiku 1945 roku został reaktywowany Gdański Oddział Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Będąc członkiem honorowym SEP, na początku października 1945 roku Profesor zaprosił do swojego mieszkania inżynierów elektryków: Aleksandra Kuźmińskiego, Ignacego Maleckiego, Piotra Ciechanowicza i Henryka Bartmańskiego, którzy w tym czasie organizowali i uruchamiali Zakłady i Sieci Elektroenergetyczne w Gdańsku. Owocem spotkania była propozycja reaktywowania Oddziału Pomorskiego SEP i już 21 października prof. Staniewicz przewodniczył pierwszemu zebraniu informacyjnemu inżynierów elektryków, na którym omawiano sprawy utworzenia Oddziału. Na zebraniu tym wybrano Profesora do komisji organizacyjnej tegoż Oddziału.

Uczestnicy uroczystego obiadu urządzonego przez absolwentów Sekcji Energetyki i Konstrukcji Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej, Grand Hotel, Sopot 22 czerwca 1948 roku. Od lewej: Morawski Janusz, Kozak Józef, Rak Aleksander, Walentynowicz Michał, Matecki Ludwik, Rutkowski Wiktor, prof. Staniewicz Leon, prof. Kozłowski Antoni, Świrkowski Edmund, prof. Dorosz Łukasz, Sawicki Erazm, Kuta Jan, prof. Kaniewski Stanisław, Wojniłłowicz Czesław, Cimoszka Józef, Makowski Zbigniew, prof. Trzetrzewiński Stanisław, Kryczkowski Janusz, Manitius Zdzisław, Molenda Jan, Malinowski Jan, Magnuski Andrzej, Chodorowski Wincenty, Dylewski Janusz

4. Zakończenie

Profesor był człowiekiem szlachetnym, pełnym wiary, ufności i pokory. Jego wszechstronna działalność cieszyła się zawsze wielkim uznaniem i szacunkiem współpracowników, studentów oraz członków rodziny. Warto tu przytoczyć wspomnienia mieszkającego w Gdańsku wnuka Profesora dra med. Leona Staniewicza *O moim dziadku – po latach*, książka *Pionierzy Politechniki Gdańskiej*, (Wyd. PG, Gdańsk 2005), który tak wspomina:

Był też Profesor wszechstronnie uzdolnionym, grał na pianinie, a mając ładny głos, śpiewał w czterech językach, po polsku, niemiecku, francusku i rosyjsku. Zachował się odręczny spis zatytułowany „Co ja gram”, w którym wymienionych jest kilkadziesiąt utworów, i to zarówno lekkich piosenek popularnych, różnych pieśni, tańców, muzyki z operetek, jak i utworów Moniuszki, Chopina oraz kilkanaście patriotycznych pieśni narodowych. Są w tym spisie i piosenki popularnego XIX-wiecznego autora Artura Bertelsa. Nasz dziadek nauczył się ich w dzieciństwie od starszego o 6 lat Gabriela Narutowicza. Ten zaś bywał

u Jego rodziców w Petersburgu. Śmierć Narutowicza jako prezydenta Rzeczypospolitej odczuł zarówno w kategoriach straty osobistej, jak i krzywdy wyrządzonej Polsce.

Lubił młodzież. W lutym 1946 r. przyjął zaproszenie na karnawałowy wieczorek taneczny koła studentów elektryków. Studenci przyprowadzili Go, a po wieczorku odprowadzili do domu.

Leon Staniewicz 25 czerwca 1894 roku w Nowej Doli koło Poniewieża poślubił Elwirę Marię ze Staniewiczów urodzoną 21 października 1875 roku w Podubisiach na Żmudzi (córka Mariana Tadeusza Staniewicza i Ludwiki Elwiry z Wojtkiewiczów).

Elwira Staniewicz, Petersburg 1896

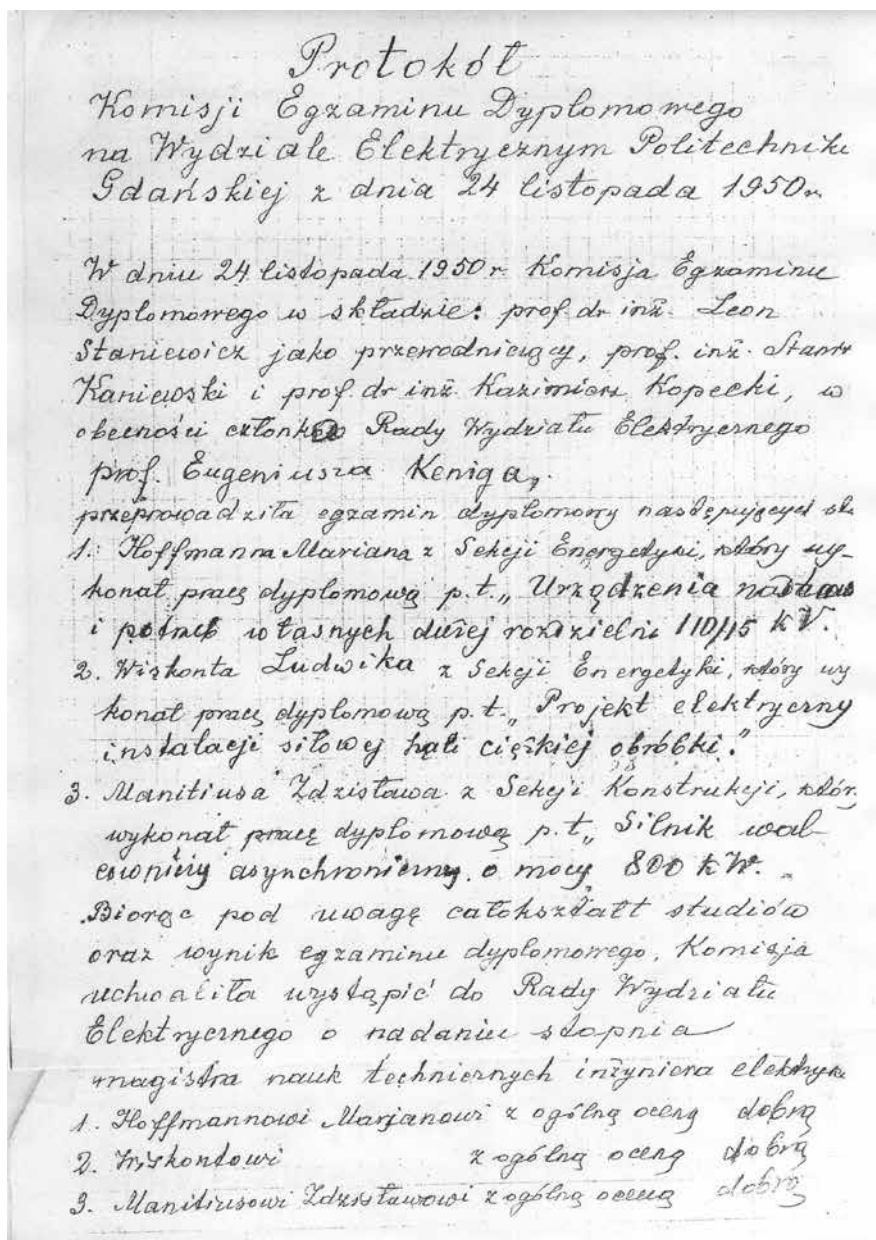

Leon Staniewicz, Petersburg 1896

Elwira urodziła w Petersburgu Leonowi troje dzieci: dwie córki, Ludwikę (1895–1925) i Elwirę (1903–1995) oraz syna Leona (1900–1953). Młodsza córka Elwira zamężna z Jerzym Staniewiczem przybyła w 1945 r. do Gdańska z rodziną i ojcem. Zamieszkali wszyscy razem w Gdańsku Wrzeszu przy ulicy Uphagena 15.

Profesor Leon Staniewicz do ostatnich chwil życia był bardzo aktywny, wykazujący jasność myślenia i refleks. Dwa miesiące przed śmiercią przewodniczył Komisji, która prowadziła egzamin dyplomowy dla grupy studentów. Jeszcze na kilka dni przed śmiercią Profesor pracował nad korektą książki *Teoria prądów zmiennych*. Jej powojenne wydanie ukazało się pod koniec 1951 r., już po śmierci autora.

Protokół Komisji Egzaminu Dyplomowego studentów Wydziału Elektrycznego PG sporządzony przez Profesora Staniewicza 24 listopada 1950 r.

Profesor zmarł nagle 22 stycznia 1951 roku w swoim domu w Gdańsku otoczony troskliwą opieką bliskich. Jest pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie, kwatera 236, rząd VI, grób 140.

Dom przy ul. Uphagena 15 (obecnie nr 8), w którym mieszkał i zmarł prof. Leon Staniewicz, od lewej: Leon Staniewicz (wnuk Profesora), Ryszard Roskosz, Gdańsk, wrzesień 2014 r.

Na wiadomość o śmierci prof. Leona Staniewicza Jego uczeń – prof. Stanisław Szpor napisał do pracowników Wydziału Elektrycznego Politechniki Gdańskiej list wspomnieniowy, który na zakończenie warto przytoczyć:

Dnia 22 stycznia 1951 r. odszedł jeden z najbardziej zasłużonych pionierów elektrotechniki Polskiej: śp. profesor doktor inżynier Leon Staniewicz.

Urodzony w 1871 r., śp. Leon Staniewicz zdobył gruntowne wykształcenie w dziedzinie matematyki i elektrotechniki i wcześniej poświęcił się pracy naukowej. Przybywając w 1919 r. do Polski, miał on już za sobą wieloletnią przeszłość wykładowcy w trzech uczelniach akademickich rosyjskich i szereg publikacji na-

ukowych o zjawiskach termoelektrycznych, o nagrzewaniu przewodów i o kablach wysokonapięciowych.

Od roku 1920 śp. Leon Staniewicz był profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej, prowadząc Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej. Uczelnia ta powierzyła mu ponadto wiele innych obowiązków: dziekana Wydziału Budowy Maszyn i Elektrotechniki, wielokrotnie dziekana Wydziału Elektrycznego, rektora i prorektora. Położył on w tym okresie wielkie zasługi w organizacji studiów technicznych i zdobył mir u młodzieży akademickiej swą niezrównaną troskliwością i dobrocią.

W dziedzinie elektrotechniki teoretycznej śp. prof. Staniewicz wydał w latach międzywojennych dobrze znane elektrykom skrypty i podręczniki: „Podstawy elektrotechniki” i „Teorię prądów zmiennych”. To drugie dzieło ma w naszej literaturze znaczenie szczególnie wielkie przez swój wysoki poziom naukowy. W okresie tym ukazało się też w Przeglądzie Elektrotechnicznym kilka publikacji śp. prof. Staniewicza o znakownictwie elektrotechnicznym, o mocy przy przebiegach odkształconych oraz o liniach długich. Zwinięcie Katedry Elektrotechniki Teoretycznej w 1933 r. zaskoczyło śp. Leona Staniewicza w pełnym rozwoju pracy naukowej i dydaktycznej.

Również poza Politechniką Warszawską śp. prof. Staniewicz przyczynił się w znacznej mierze do rozwoju elektrotechniki polskiej. Na wdzięczne wspomnienie elektryków polskich zasługuje zwłaszcza jego udział w organizowaniu prac normalizacyjnych Polskiego Komitetu Elektrotechnicznego, którego był przez wiele lat prezesem, oraz prace nad słownictwem elektrotechnicznym z ramienia Akademii Nauk Technicznych.

Kiedy po drugiej wojnie światowej Politechnika Gdańska zaprosiła śp. prof. Staniewicza na Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej pospieszył on ofiarnie do pracy i pełnił do 80. roku życia obowiązki wykładowcy, biorąc też żywy udział w pracach Wydziału Elektrycznego, służąc swym kolegom doświadczoneymi radami i wskazówkami, starając się przyjść z pomocą młodzieży w jej trudnościach. Jeszcze do ostatnich chwil życia zajmował się korektą nowego wydania swej „Teorii prądów zmiennych”.

Śp. Leon Staniewicz był członkiem honorowym Stowarzyszenia Elektryków Polskich, członkiem czynnym Akademii Nauk Technicznych, członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Elektrycy polscy zachowają w pamięci prof. Staniewicza jako jednego ze swych czołowych nauczycieli, jednego z pierwszych organizatorów naszej elektrotechniki, wybitnego przedstawiciela nauki, a zarazem człowieka, który dzięki swym

zaletom, wytrwałości, sumienności i ogromnej dobroci dawał zawsze najlepszy przykład, ułatwiał i uprzyjemniał pracę ludziom, którzy się z nim zetknęli.

5. Bibliografia

1. Dokumenty w teczce osobowej Leona Staniewicza w Archiwum Politechniki Gdańskiej.
2. Dokumenty i informacje od członków rodziny prof. Leona Staniewicza.
3. Staniewicz L., O moim Dziadku – po latach, Pionierzy Politechniki Gdańskiej, komitet redakcyjny Z. Paszota, J. Rachoń, E. Wittbrodt. Politechnika Gdańska. 2005.
4. Roskosz R., Zasłużeni dla elektryki na Wybrzeżu. Leon Staniewicz. Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Oddział Gdańsk, <http://sep.gda.pl/historia/zasluzeni/dla/elektryki/na/wybrzezu/lon-staniewicz>
5. Roskosz R., Leon Staniewicz – pierwszy Polak doktor elektrotechniki. Z kart historii elektryki na Pomorzu, 80 lat Stowarzyszenia Elektryków Polskich na Wybrzeżu, pod red. D. Świsulskiego. Gdańsk 2012.